

Jeg ved godt, at der er forskel på at være statsminister i en mindretalsregering og statsminister i en regering, som de facto er en flertalsregering. Når man som statsminister er leder af en regering, som de facto er en flertalsregering, kan man jo gøre, hvad man har lyst til, men det stiller lidt større menneskelige krav, når der skal udvises et reelt lederskab.

Det, statsministeren i virkeligheden siger til Folketinget, er: Mine ministre må gerne gøre, hvad de har lyst til, og de må gerne fifle med svarene. Går den, så går den, og skulle det blive opdaget, skal de bare sige: Jeg beklager. Så gør jeg ikke mere ved det. Det er jo en lidt arrogant holdning, og det er i hvert fald milevidt fra den holdning, som statsministeren gav udtryk for i 2001, hvor han med foragt i stemmen omtalte den forrige regerings foragt for Folketinget.

Jeg tror sådan set, statsministeren skulle prøve at tænke lidt over, om han ikke skulle have lidt mere konsekvens i sine handlinger og udvise lidt mere respekt for Folketinget. Der er jo en grund til, at Folketinget ikke har ønsket at deltage i en konference med regeringen om at skabe et bedre samarbejde, nemlig at regeringen ikke ønsker at samarbejde med Folketinget.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan høre, at tonen bliver mere og mere skinger og langt, langt overstiger, hvad det spørgsmål, vi behandler her, overhovedet kan bære.

Selvfølgelig må ingen minister fifle med svar over for Folketinget. En minister skal afgive korrekte svar til Folketinget, og her er der altså sket det, at en minister først har afgivet mundtlige svar, som alle har hørt, og bagefter er der lavet en skriftlig gengivelse, hvor der mangler en sætning. Det er en fejl, det er beklageligt, og det er beklaget.

Når jeg ser på det samlede forløb af sagen, må jeg altså sige, at jeg ikke mener, den kan bære andet og mere end netop en beklagelse. Selvfølgelig skal man altid vurdere sådanne sager med alvor, og det gør jeg selvfølgelig også, men jeg vurderer hver enkelt sag netop for at kunne give en bedømmelse af, hvor alvorlig den så er, og denne sag synes jeg altså ikke berettiger til mere.

Ole Sohn (SF):

Jeg vil næsten sige det på den måde, at det mindste, statsministeren burde have gjort, var at sige til sin videnskabsminister i fuld offentlighed: Den form for manipulation er besluttet udstillet, og det er første, sidste og eneste

gang, jeg som leder vil se det. Så havde jeg kunnet forstå det.

Men når statsministeren på den måde negliger alvoren i den måde, ministeren har optrådt på, får man indtryk af, at regeringen ikke ser Folketinget som en reel og seriøs samarbejdspartner. Det synes jeg er dybt beklageligt, det tror jeg sådan set også mange andre i Folketinget synes, og det er også en af forklaringerne på, at der ikke er holdt en konference om, hvordan samarbejdet mellem regering og Folketing kan forbedres.

Jeg kan slet ikke forstå, at statsministeren ikke kan se, at det er et problem. Jeg ved godt, at statsministeren har et parlamentarisk flertal i Folketinget, men derfor kan man jo godt handle på en ordentlig måde.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg synes, vi kører i ring, og jeg kan ikke føje meget nyt til.

Det må fuldstændig stå for hr. Ole Sohns egen regning, når han kalder det bevidst manipulation. Der er helt klart sket en fejl, og den har videnskabsministeren givet en redegørelse for. Han har beklaget den dybt over for Folketinget, og jeg har i dag gentaget beklagelsen på regeringens vegne, for selvfølgelig skal også en skriftlig gengivelse af, hvad der er sagt mundtligt, være korrekt.

Formanden:

Så er der et afsluttende spørgsmål til hr. Morten Homann.

Morten Homann (SF):

Jeg tror, der er mange, som er lidt rystede over, hvor vide rammer statsministeren som chef i virkeligheden giver sine ministre. Jeg tror, de fleste opfatter det som slaphed og mangel på konsekvens, at det åbenbart kan lade sig gøre at give en manipuleret besvarelse til Folketinget, uden at det overhovedet får nogen konsekvenser. Ikke engang antydningen af en irettesættelse har statsministeren givet videnskabsministeren. Jeg tror også, der er mange, som synes, det er udtryk for foragt over for Folketinget, at statsministeren ikke har ønsket at gå ind i en nærmere drøftelse af sagen eller det spørgsmål, om der muligvis skal drages nogle konsekvenser af den over for videnskabsministeren.

Jeg har bare ét spørgsmål tilbage. Ikke bare den samlede opposition i Folketinget, men også statsministeren har jo fået en henvendelse fra